

Liesbeth van Kempen

# De moord in het hertenkamp

Het eerste boek in de serie  
Moorden in het noorden

De Fontein

‘Je hebt wát gedaan?’

‘Begraven. In het park hier om de hoek.’

‘Alles?’

‘Ja, maar ik heb het wel een beetje verdeeld. Over drie porties, om precies te zijn.’

‘Porties,’ herhaalt Fleur, terwijl ze Dorien vol ongeloof aanstaart.

Dorien schuift een beetje heen en weer op haar stoel. ‘Hij was vrij fors.’

Fleurs mond zakt een klein stukje open.

‘Ik heb de urn tijdens het stofzuigen per ongeluk omgestoten. Hij kletterde op het laminaat en er was geen redden meer aan,’ verklaart Dorien. ‘En dan die hoeveelheid! Echt, je hebt geen idee hoeveel as er overblijft als je verbrand wordt,’ voegt ze er enthousiast aan toe.

‘Gecreméérd!’ roept Annemiek onthutst uit.

Dorien begint te grinniken. ‘Ik had hem bijna opgezogen.’

‘Dorien!’ roepen Fleur en Annemiek vrijwel tegelijk.

‘Ach, hij had erom moeten lachen, hoor.’

‘Ik kan er eerlijk gezegd niet om lachen,’ bekent Fleur. ‘Dit is... Djeezes! Je begraaft de as van je overleden man toch niet in een park!’

‘Hij kwam er graag. Ik heb een deel van hem begraven achter het bankje waar hij graag zijn sjekkie rookte.’

Fleur staat op en schenkt zichzelf aan Doriens aanrecht een tweede kop koffie in. Ondertussen raakt ze geïrriteerd over het feit dat Dorien erop had aangedrongen dat zij en Annemiek stante pede langs moesten komen. Het is altijd wat met Dorien. Ze had het beter zogenaamd kunnen vergeten en haar geplande vakantie naar Denemarken er niet voor moeten uitstellen. ‘Jij ook?’ vraagt ze kortaf aan Dorien, en ze houdt een smoezelige thermoskan met opgewarmde koffie omhoog.

Annemiek had al bedankt door nadrukkelijk met haar hoofd te schudden.

Dorien steekt haar kopje naar voren.

Fleur schenkt in en gaat dan weer zitten. ‘Ik weet gewoon even niet wat ik moet zeggen.’

Annemiek trekt eindelijk haar mond open. ‘Hoe lang is het ook alweer geleden dat Herman overleden is?’

‘Vier maanden.’

‘O, ja. Zo kort nog maar.’

Dorien knikt vluchtig ter bevestiging. ‘Geloof me, meiden, hij zou het helemaal niet erg hebben gevonden. Eerst stond hij bij mij in de vensterbank en nu ligt hij in het parkje hier om de hoek. Dat is toch nog steeds lekker dichtbij?’

Fleur doet er het zwijgen toe en blaast in haar koffie.

Annemiek concludeert stilzwijgend dat Dorien het kennelijk de normaalste zaak van de wereld vindt en dat zou haar inmiddels toch niet meer moeten verbazen. ‘En de rest van hem, ik bedoel... De overige porties van de as heb je ergens anders begraven?’ oppert ze voorzichtig.

‘Ja. Een deel in zo’n kleine plastic Albert Heijn-tas bij een struik naast het bankje,’ begint Dorien, en ze kijkt verstoord op wanneer Fleur zich verslikt in een slok koffie. ‘En wat ik toen nog over had heb ik in een pedaalemmerzakje een stukje verderop onder een grote beukenboom begraven. Die plek deed me sowieso altijd al een beetje aan een kerkhof denken.’

‘Was er niemand in de buurt? Ik bedoel, heeft iemand je dat

zien doen?’ Ze hoopt van niet, want dan weet binnen vierentwintig uur het hele dorp ervan.

‘Ik heb het ’s nachts gedaan,’ antwoordt Dorien kortaf, en Fleur en Annemiek zien allebei aan de uitdrukking op haar gezicht dat ze trots is op haar vindingrijkheid.

‘En hierom moesten we per se bij je langskomen?’ vraagt Fleur, die haar irritatie probeert te onderdrukken. ‘Ik bedoel, onze prosecco-avond is eigenlijk altijd op vrijdag.’

Dorien schudt haar hoofd en glimlacht geheimzinnig. ‘Deze extra prosecco heeft een heel speciale reden,’ antwoordt ze met een vette knipoog. ‘Luister.’ Ze gaat er eens goed voor zitten. ‘De volgende dag drong opeens tot me door dat Herman waarschijnlijk niet voor niets van de vensterbank was gekletterd. En gek genoeg deed het iets met me. Ik zag het als een teken. Dat het tijd werd om al zijn kleding en spulletjes eindelijk eens de deur uit te smijten.’

‘Smijten?’ echoot Annemiek.

Plotseling schuift Dorien haar stoel naar achteren en staat op. ‘En zijn schuur op te ruimen! Ik wil jullie iets laten zien,’ zegt ze opgewonden, en ze beent weg richting de bijkeuken.

Ze weten geen van tweeën wat ze precies hadden verwacht, maar toch zeker niet de sporttas waarmee Dorien terugkomt. Fleur en Annemiek kijken eerst gebiologeerd naar de zwarte tas met een groot, wit Nike-logo op de voorkant en vervolgens met opgetrokken wenkbrauwen naar elkaar. Tot hun verbazing is de sporttas hagelnieuw en in combinatie met Dorien is dat vrij opmerkelijk, zo niet ongeloofwaardig. In afwachting van wat ongetwijfeld komen gaat, kijken ze Dorien onderzoekend aan.

Met beide handen trekt Dorien de tas onder luid gekreun aan de hengsels omhoog en met een doffe plof belandt hij op de keukentafel. ‘Hiervoor heb ik jullie uitgenodigd!’

Fleur en Annemiek kijken tegelijkertijd eerst naar Dorien, vervolgens naar de tas en voordat ze ook maar iets van geluid kunnen produceren, ritst Dorien de tas open en spreidt beide

kanten zo ver mogelijk open. Zodra Fleur en Annemiek een voorzichtige blik op de inhoud werpen, stokt hun adem en deinzen ze gelijktijdig achteruit.

‘Maar dat, d-dat is...’ hakkelt Annemiek.

‘Geld,’ vult Dorien droogjes aan. ‘Heul veel geld.’ Ze glimlacht triomfantelijk naar haar vriendinnen, draait zich met een zwierige zwaai om naar het dichtstbijzijnde keukenkastje, pakt er drie limonadeglazen uit en grist vervolgens een fles prosecco van de Lidl uit de koelkast.

Pas wanneer Dorien de glazen tot de rand toe volgeschonken heeft, gaat Fleur op het puntje van haar stoel zitten en buigt zich – op een voor haar gevoel veilige afstand, ook al weet ze niet precies waarom – over de tas. Hij is tot aan de rits toe gevuld met eurobiljetten, kriskras door elkaar, in alle mogelijke coupures. Voor haar gevoel begeeft Fleur zich van het ene op het andere moment in een parallelle dimensie.

Annemiek staat inmiddels ook over de tas gebogen en kan van de weeromstuit geen enkele grammaticaal verantwoorde zin produceren, wat in haar geval zeer uitzonderlijk is. ‘Hoe heb... Ik bedoel... Waar... Maar wie?’

‘Ik vond hem in Hermans schuur. Je weet wel, dat grote hok achter in de tuin. Hij noemde het altijd zijn mancave.’ Dorien glimlacht. ‘De oude gek.’

‘Dus hij... Die tas...’ probeert Annemiek opnieuw.

‘Ik had geen idee wat hij daar allemaal uitspookte, het was zijn domein, ik mocht er nooit een voet over de drempel zetten. Niet dat ik daar behoefte aan had, want het was –’

‘Hoe komt Herman in godsnaam aan zoveel geld?’ vraagt Fleur opeens met stemverheffing dwars door het relaas van Dorien heen.

‘Weet ik veel.’ Dorien graait een stapeltje biljetten uit de tas die ze vervolgens als een waaier voor haar gezicht heen en weer wuift. Ze ademt diep in. ‘De geur van geld. Héérlijk.’

‘Maar hoe weet je nou dat die tas van Herman was?’

‘Waarom zou dat niet zo zijn?’

Fleur verheft haar stem en roept uit: ‘Omdat het een sporttas is!’

Annemiek schiet in een nerveuze lach.

Dorien kijkt verrast op. ‘Daar zeg je wat.’ Dan schiet haar iets te binnen. ‘Hij kon goed dammen, hij zei altijd dat dat ook een sport is en hij deed hier in het dorp zelfs mee aan damcompetities, misschien heeft hij daar kort voor zijn dood iets mee gewonnen.’

‘Zo veel geld. Met damcompetities,’ zegt Fleur, en ze kan een neerbuigende ondertoon niet verbloemen.

Annemiek giechelt maar weer eens.

‘Waarom niet? Hij was er verdomde goed in!’ Dorien doet weer een graai in de tas en wappert vervolgens venijnig met een stapeltje bankbiljetten voor Fleurs neus, die het geïrriteerd wegduwt. Dorien leunt naar achteren in de stoel en houdt haar glas demonstratief omhoog. ‘Op rijkdom,’ zegt ze uitdagend, en ze neemt een grote slok.

Fleur en Annemiek raken hun glas niet aan.

‘Moet je niet uitzoeken hoe hij daaraan gekomen is?’ vraagt Fleur.

Annemiek knikt instemmend.

‘Sowieso: vraag je je niet af of het wel van hem was?’ vervolgt Fleur.

‘Van wie anders?’

‘Weet ik veel. Misschien van een van zijn vrienden?’

Dorien zet haar glas met zoveel kracht op tafel dat de proscoco over de rand gutst. ‘Wil jij soms beweren dat mijn Herman dat geld heeft gejat?’ Haar wijsvinger priemt richting Fleur.

Annemiek deinst een stukje achteruit; Doriens woedeaanvalen zijn legendarisch.

‘Nee, natuurlijk niet!’ zegt Fleur sussend. ‘Ik bedoel meer dat hij het voor een vriend bewaarde, of zoiets.’ Ze wijst naar de tas. ‘Hoeveel geld is het eigenlijk?’

‘Ik heb het geteld, twee keer zelfs voor de zekerheid want ik kon het bijna niet geloven,’ antwoordt Dorien, en van opwin-

ding praat ze nog sneller dan ze normaal gesproken al doet, maar deze keer bouwt ze een theatrale stilte in.

‘Nou?’ dringt Fleur aan.

‘Eerst proosten! Jij ook, Annemiek.’

Annemiek pakt snel haar glas op en Fleur gehoorzaamt met tegenzin.

‘Er zit één miljoen in die tas. Eén miljoen euries!’

Fleur laat haar glas langzaam zakken, maar Annemiek blijft als versteend zitten met haar geheven glas onbeweeglijk in de lucht.

Dorien klettert het hare ertegenaan. ‘Eén miljoen!’

Annemiek neemt een slok en begint te hoesten.

‘Eén miljoen,’ fluistert Fleur. ‘Mijn god.’

Dorien kijkt verstoort op naar Annemiek, maar doet niets. ‘Is het niet geweldig!? Ik ben schatrijk! En dan te bedenken dat al dat geld vier maanden lang in zijn schuurtje lag!’

Fleur klopt Annemiek ter ondersteuning zachtjes op de rug. ‘Maar Dorien...’ stamelt ze.

‘Nou niet weer beginnen, hè! Het zal me aan mijn reet roesten waar Herman dat geld vandaan heeft gehaald. Ik ben er blij mee en ik ga er dik van genieten, dat heb ik verdiend.’

Fleur gunt het haar, dat is het niet. Dorien heeft al tijdens de eerste ontmoeting uitgebreid aan haar en Annemiek verteld dat ze gedurende haar huwelijk altijd heeft moeten sappelen om rond te komen, het tekort aan geld was bij haar en Herman chronisch. De reden waarom was voor zowel Fleur als Annemiek wat vaag en onduidelijk gebleven, dus als er dan miraculeus een tas gevuld met één miljoen euro in Hermans schuurtje opduikt, is dat op zijn zachtst gezegd vreemd en hoogstwaarschijnlijk zorgwekkend.

Dorien slaat een arm om de schouders van zowel Fleur als Annemiek. ‘En weet je wat, om mijn rijkdom te vieren, trakteer ik jullie op een luxe vakantie. Laten we met z’n drietjes lekker naar een of ander tropisch eiland gaan en de bloemetjes eens flink buitenzetten!’

Fleur kijkt haar verschrikt aan. ‘Nee, joh,’ reageert ze ongemakkelijk.

Annemiek weet zo snel niet wat ze ermee aan moet en kijkt Dorien alleen maar met grote ogen aan.

‘Ik zoek iets leuks uit en regel alles,’ gaat Dorien onverstoort verder.

‘Maar ik ga morgen zelf al op vakantie, Dorien. Je hoeft dat echt niet te doen.’

Annemiek probeert eronderuit te komen en stamelt: ‘Mark en ik gaan waarschijnlijk binnenkort naar de Côte d’Azur...’

Dorien kijkt een moment verslagen van de een naar de ander, laat ze los en schenkt ze wat prosecco bij. ‘Kom, geniet nou eens van het leven. Gooi je haar los.’ Ze kroelt even door Fleurs halflange donkere krullen en Annemieks nauwkeurig gestylede blonde boblijn.

Fleur duwt haar hand weg. ‘Hoe lief en genereus dit ook van je is, ik wil het liever niet.’

Annemiek probeert haar coup weer in model te brengen. ‘Ik ook niet, Dorien.’

‘Jeetje, jullie weten de pret wel te bederven, zeg.’

‘Ik wil eerst weten waar al dat geld vandaan komt, Dorien, dat is toch niet zo raar?’ zegt Fleur, en Annemiek knikt instemmend.

‘Het was van Herman!’ Geërgerd grist Dorien haar glas van tafel, en ze neemt een slok. Dan leunt ze naar voren en tikt met haar wijsvinger venijnig op het formica keukentafelblad. ‘Nou moeten jullie eens even heel goed naar me luisteren. Ik heb dit geld eerlijk gevonden. En zoals de Engelsen het zo mooi zeggen: *Keep what you find.*’

‘*Finders keepers,*’ verbetert Annemiek binnensmonds.

‘Het is mijn buit,’ gaat Dorien verder, en ze slaat haar armen demonstratief over elkaar. ‘Mijn verlate erfenis van Herman, bedoel ik,’ zegt ze dan snel.

Fleur buigt naar haar toe. ‘Stel dat dit geld van iemand anders is? Dat diegene het – om wat voor reden dan ook – bij Herman



in bewaring heeft gegeven? Hij is heel plotseling overleden aan een hartinfarct, toch?

Dorien houdt voet bij stuk. 'Jammer dan, dat is het risico als je zoiets stoms doet. Ik heb het gevonden en nu is het van mij. En trouwens: er is in de afgelopen maanden niemand bij mij aan de deur geweest om die tas op te eisen.'

'Zat die schuur op slot?' vraagt Fleur.

'Ja. Zoals ik al zei: ik mocht nooit in zijn mancave komen. Zelfs de sleutels van de drie sloten kon ik niet vinden, ik heb ze open moeten breken. Dat was nog een heel gedoe.'

Fleur ademt diep in, legt haar armen over elkaar en drukt ze tegen haar borst. 'Als ik jou was, zou ik er voor de zekerheid mee naar de politie gaan.'

Dorien schiet in de lach. 'Donderstraolt op! Ik heb het gevonden in een schuur in mijn eigen tuin. Het is van mij,' herhaalt ze voor de zoveelste keer.

Fleur ritst de tas uit onmacht dicht, maar Dorien ritst hem meteen weer open.

'Je gedraagt je als een verwend kind.'

'Toevallig ben ik zestig en dus de oudste van ons drieën, en ik maak zelf uit wat ik wel of niet doe. Ik heb het bewaard omdat ik wist dat jullie vandaag langs zouden komen, anders had ik er allang iets van uitgegeven.'

Fleur en Annemiek betwijfelen dat ten zeerste en wisselen een blik van verstandhouding. Dorien heeft haar noodkreet 'ik heb geen geld' tot een mantra verheven en ze kunnen zich dan ook niet voorstellen dat een deel van het geld niet binnen een dag door het gat in haar hand is gevallen.

'Ik heb het drie dagen geleden gevonden en er al die tijd geen cent van uitgegeven,' herhaalt Dorien plechtig, met haar blik gericht op de inhoud van de tas.

Fleur geeft het op en zwijgt. Annemiek schuift wat ongemakkelijk heen en weer op haar stoel.

'Dus jullie gaan niet mee op reis? Helemaal gratis en voor niets?' vraagt Dorien.

Fleur schudt haar hoofd alleen maar.

Dorien gooit het opeens over een heel andere boeg en zegt: ‘Ach, jij hebt het natuurlijk ook helemaal niet nodig. Jij koopt gewoon een camper en kan zomaar een paar maanden vrij nemen om met die protserige, veredelde sleurhut naar Denemarken te gaan.’

Fleur voelt zich aangevallen. ‘Daar heb ik wel heel hard voor moeten werken.’

‘Ja, en dat doe ik natuurlijk niet.’

‘Dat beweer ik niet. Ik weet dat jij de –’

Dorien praat er op luide toon dwars doorheen. Dan richt ze zich tot Annemiek: ‘En jij leeft sowieso als een prinsesje met die rijke vent van je. Twee, drie keer per jaar op vakantie en nu ga je heel toevallig met je hubby naar dat rijke-stinkerds-strand.’ Bij dat laatste woord komen de nodige speekseldruppeltjes vrij.

‘Côte d’Azur,’ verbetert Annemiek zachtjes.

Dorien ademt diep in, slaat haar armen over elkaar en drukt ze tegen haar weelderige boezem. ‘Nou, dan hou ik al die euries wel voor mezelf. Ook goed.’

Fleur en Annemiek kijken elkaar vluchtig aan en zien het gebeuren: het trekken van Doriens mond, de verstarring van haar blik en de opgetrokken schouders. Ze zetten zich schrap.

Annemiek raakt voorzichtig Doriens arm aan. ‘Ik maak me zorgen.’ Dorien trekt haar arm met een ruk weg en blijft strak voor zich uit kijken. ‘Ik wil niet dat jou iets overkomt, Dorien. Stel nou dat er een luchtje aan dat geld zit en jij erdoor in de problemen komt.’

Dorien blijft zwijgend voor zich uit kijken.

‘Dat begrijp je toch wel? Ik bedoel –’

‘Nee, dat begrijp ik niet,’ snauwt Dorien ‘Jullie denken het weer eens beter te weten. Ik vind een tas bomvol geld en wil graag een luxe vakantie met z’n drietjes voor ons regelen én betalen, maar daar hebben jullie allebei geen trek in. Prima. Als het dan zo moet, dan ga ik wel alleen.’

Fleur houdt onbewust haar adem in en zoekt de blik van

Annemiek. Ze moeten hier iets aan doen; Doriens gemoeds-toestand ombuigen, haar tegenhouden en ervoor zorgen dat ze niet voor de zoveelste keer in de problemen komt. Sinds het overlijden van haar man lijkt ze enigszins losgeslagen te zijn. ‘Dat is het echt niet, Dorien. En natuurlijk is dat hartstikke lief van je. Toch, Annemiek?’

‘Ja. Zeker. Echt. Hartstikke lief,’ beaamt Annemiek, en ze knikt er zo overdreven hard bij dat haar pony ervan op en neer wipt.

‘Maar ik vertrouw het alleen niet. Snap je?’ voegt Fleur eraan toe.

Dorien kijkt Fleur aan. ‘Weet je wat, ga jij maar lekker weg voor je sabbo... sabbi...’

‘Sabbatical.’

‘En jij met je vent voor de derde keer dit jaar naar waar dan ook,’ bitst ze naar Annemiek. ‘Ik ga er ook even tussenuit!’ Ze graait tussen wat oude tijdschriften en kranten die op een kastje achter haar liggen en haalt er een laptop onder vandaan. ‘Eens kijken welke cruise ik ga boeken.’

Gelaten observeren Fleur en Annemiek haar een tijdje.

‘Laten we er allemaal een nachtje over slapen en er morgen op terugkomen,’ stelt Annemiek voor.

Maar Dorien blijft naar het beeldscherm van haar laptop staren.

Fleur geeft Annemiek een teken en ze staan op.

Bij de deur draait Annemiek zich nog even om. ‘Wees alsje-blijft voorzichtig,’ zegt ze zachtjes, maar Dorien lijkt haar niet meer op te merken, of doet alsof.

Fleur trekt de deur dicht. Morgenochtend zal ze in alle vroegte vertrekken richting Denemarken. Dorien bekijkt het maar.

Eerder verschenen van Liesbeth van Kempen:

*Gevaarlijk spel*

*Verpest*

E-book november 2023

Dit is het eerste deel in de serie Moorden in het noorden.

Copyright © Liesbeth van Kempen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Unsplash

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

ISBN e-book 978 90 261 6777 5

ISBN luisterboek 978 90 261 6778 2

NUR 331

[www.uitgeverijdefontein.nl](http://www.uitgeverijdefontein.nl)

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.